

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Aetio Comiti. 141.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γραμμάσι παιδεύσιν. γραμματικῶν
 γὰρ λέγει, πῶς ἐν γραμμασί σοφίαν.
 ἵπ δὲ τὰ τὰ ἔστιν ἀληθές, δῖλον μὲν ὅτι,
 καὶ ἐκ τῆ μη προσκεκυνηκῆναι ἢ βα-
 σιλικῶν ἐκόντα. δῖλον δὲ καὶ ἐκ τῆ τὸν
 μὲν τὸν λέοντας ἀδεαδῆναι, τὸν δὲ
 τὸ πῦρ. εἰ δὲ φαῖεν, ἐκ παιδεύσεως
 σοφικῆς, ἀποκρινάσθωσαν. πῶς οὖν
 ἐν τοῖς μεγάλαις αὐτῶν ἴστων ἐξιάμα-
 σι, καὶ πάση τῇ κατ' αὐτὸν σοφίᾳ πε-
 παιδευμένων, τὸν μὲν οἱ λέοντες ὡρῖν
 τῶν ἑδάφους ἀλάσται, κατεργάσαντο.
 τὸν δὲ, τὸ πῦρ.

Παλλαδῶ ἑπισκόπου. ρμ.

Μὴ καταφρόνει τῆς εὐτελεῖς χή-
 ματι προσόντων σοι. ἀλλὰ θαύμαζε
 πῶς ἰσομονίῳ, καὶ οἰκτεροῖν πῶς με-
 πασολίῳ, λογίζομενος, ὡς πολλοὶ βα-
 σιλικοὶ γένος τυγχάνοντες, πῶς τῆς
 θητευόντων ἔλαχον τὰ ἔτιν. εἰ δὲ καὶ ἀφα-
 νείας εἶεν καὶ ἐξ ἀφανῶν, μὴδ' ἔτιως ἀπο-
 σφραῖ. ἀλλ' ὄρεγε, ἐν οἷς ἐν δῶμα,
 χεῖρα. λογίζομενος ὅτι καὶ ἡ δοκοῦσα
 δυσγένεια αἰουσίως ἔστι, καὶ ἡ μεμνή. ἡ
 γὰρ ἀπὸ τῆς πρόποιν ἔστιν ἡ μαρτυρία. εἰ
 δὲ καὶ δυστροποὶ εἶεν, προφῆς ἀναγκασίας
 ἀπλάττωσαν, καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπι-
 νον, καὶ ἀπὸ τὸ θεῖον προστάγμα, τὸ μὴ
 μόνον ἀδελφικῶν ἐμῶν, παντὶ τῶν ἀι-
 ποῦν διδόναι, ἀλλὰ καὶ τὸ διδόμενον
 οἰκείων ἐμῶν.

Αετίῳ κόμισι. ρμα.

Θεότατος καὶ ἀρρητος τῆ πατρὸς
 υἱός, ὁ παρ' ἡδὴς προσκυμῆμενος, εἰ-
 κότως λόγος προσσηροῦεται. οὐχ ὅτι
 λόγος μόνον ἔστι, καὶ τῆ πατρὸς ἐρμηνευ-
 τῆς, ὡς πινεσ οἰοῦνται, ἀλλ' ὅτι καὶ θεῶν
 ἡ λόγος διμυροῦ, καὶ ἀπαθῶς ἐπέ-
 χθη. λόγος δ' ὡν ἐνυπέστατος ἔστι, καὶ
 οἰκείαν ιδιότητα ἔχει. ὅτι δ' οὐκ ἔστιν

ticam enim, eruditionem eam, quæ literis
 continetur, intelligit. Quod autem ita sit,
 cum ex eo perspicuum est, quod regiam
 imaginem haudquaquam adorarunt, tum
 etiam hinc liquet, quod hic leonibus, illi
 autem, qui venerationi fuerunt. Quod si
 dixerint id ipsis Persicæ doctrinæ admini-
 culo contigisse, velim mihi respondeant,
 qui ergo factum sit, ut eos, qui amplissimis
 dignitatibus ornati, atque omni Persicæ
 doctrinæ genere instructi & exculti erant,
 partim leones, antequam solum attingisēt,
 confecerint, partim ignis assumpserit.

Palladio Episcopo. 140.

Eos, qui in tenui ac vili habitu ad te ac-
 cedunt, ne cōtemne: verum fac patientiam
 admireris, ac de eorum mutatione miseri-
 cordia commouearis: illud tecum reputans,
 multos, regio genere ortos, in mercena-
 riorum classem redactos fuisse. Quod si &
 obscuri sint, & obscuris parentibus editi,
 ne sic quidem tamē ab iis oculos remoue,
 verum, quibus in rebus potes, manū ipsi
 porrige: illud cum animo tuo considerans,
 generis etiam ignobilitatem (ut ex hominū
 opinione loquar) minime voluntaria esse,
 ac proinde nec reprehendendā. Nam quæ
 à moribus ortum trahit, ea demum impu-
 ra & execranda est. Atque ut eos improbis
 quoque moribus esse demus, fac tamen,
 tum propter humanitatem, tum ob Dei
 præceptum, qui non modò cuius petenti
 dare iubet, sed etiam, id quod datum est,
 sibi asciscit, necessarium ipsi abs te cibum
 obtineant.

Aetio Comiti. 141.

Diuinissimus atque ab omni oratione
 præstantior Patris Filius, qui à nobis ado-
 ratur, meritò Verbum appellatur, nō quòd
 verbū ~~est~~ sit, ac Patris interpres, ut qui-
 busdam placet, verum quia dicto citius o-
 peratur, ac citra perfectionem vllam geni-
 tus est. Verbum autem cum sit, subsistens
 quiddam est, ac peculiarem proprietatem

habet. Nā quod hypostasi minimè careat, hinc liquet, quòd ipsummet Verbum se verba habere dicat, his verbis utens, Qui audit verba mea, & facit ea, &c. Quocirca cū Verbum verba habeat, profectò hypostasi minimè caret, verūm cū hypostasim habeat, propterea Verbum nuncupatur, quia citra vllam perfeccionem à Patre prodit.

Theodosio Episcopo.

142.

Bona existimatione passim sese diffundente, ac terram & mare perlustrante, melius ac prestantius nihil est: nec Cræsi thesauros quisquam cum ea cōparare queat. Ac proinde à Prouerbiorum authore dictum est, Melius est nomen bonum, quàm diuitiæ multæ: super aurum & argentum gratia bona. Atque Christus item suos ad hunc modum admonebat, Luceat lux vestra coram hominibus. Quæ quidem verba non eò tendunt, vt ad ambitionem vitam nostrā ac studia referamus (absit. hanc enim vbique funditus euellit, dum iubet, vt nec precationem, nec elemosynam prouulgemus, verūm operam demus, vt ne quid eius, quòd factum fuerit, altera manus resciscat:) verūm vt nemini iustam offensionis ansam porrigamus. Ad hunc enim modum, inuictis etiam nobis, actionum nostrarum splendor intuentium oculos perstringet, atque ad diuinæ gloriæ prædicationem conuertet. Nam quod his verbis istud significetur, hinc cōstat, quòd non dictum sit, Vt vos glorificemini: sed vt videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum qui in cælis est.

Zosimo Presbytero.

143.

Si corpoream pulchritudinem spectes, illud cogita, præclarum hunc florem crastino die puluerem fieri, atque hodiernum ignem postera luce in cinerem redi. Quicquid enim finem habiturum est, & quidē celerrimū, quantumuis splendidū & expectendū esse videatur, cōtemptui esse debet: ac præsertim, cū suppliciu quoque parit.

αὐτοῦ ἑαυτοῦ. αὐτὸς ὁ λόγος, λόγους ἔχει φερέει λέγειν, ἔακούων τῶν λόγων καὶ ποιῶν αὐτούς. εἰ οὖν ὁ λόγος λόγους ἔχει, οὐκ ἔστιν αὐτοῦ ἑαυτοῦ. ἀλλ' αὐτοῦ ἑαυτοῦ ὡς ἀπαθείας περιεληλυθέναι, λόγους περιελαβῆναι.

Θεοδοσίῳ Ἐπισκόπῳ. ρμβ.

Δόξης ἀγαθῆς πανταχοῦ ῥεπέσσης, καὶ γλῶσση θάλατταν περνορούσης, ἔδεν, ὡ θαυμάσιε, ἄμεινον, οὐδ' τοὺς Κροίσους πειθησαυρῆς αὐτῆς ὡς ἑσθλοὶ. διὸ ὁ μὲν παροϊματικὸς ἔφη, Οἰομα καλὸν ἔσθ' ἢ πλῆτον πολὺν, ἔσθ' ἢ ἄργυριον καὶ χρυσίον, χάρις ἀγαθῆ. ὁ δὲ Χεῖτος παρέκελεύετο, Λαμβάτω τὸ φῶς, ὑμεῖς ἔμπροσθεν τῆς ἀνθρώπων. ἔχ' ἵνα πρὸς φιλοτιμίαν ζῶμεν. ἀπαγε ταύτην γὰρ πανταχοῦ ἐκείσοι, κελύσον μήτε τιὸ εὐχλῶ, μήτε τιὸ ἐλεημοσύνην δημοσιεύειν, ἀλλὰ καὶ βατέρεαι χεῖρα λαμβάνειν τὸ γνησιόμεινον. ἵνα δὲ μηδενὶ παρέχαιμι διχάζαι σκαρδάλα λαβῶν. ἔγω γὰρ καὶ ἀκούω ἡμεῖς τὸ τῆς ὁράσεως φῶς περιελάττει τὸς θεομύθους, καὶ εἰς τιὸ θέειν δόξα λογίαι τρεφεί. ὅτι γὰρ τὸ πο μὴ βίβει, οὐκ ἐρρηθῆ, ὅπως ἂν ὑμεῖς δόξα ὄντε, ἀλλ' ἵνα ἴδωσιν ὑμεῖς τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δόξασοι τὸν πατέρα, ὑμεῖς τὸν ἐν τοῖς ἔργοις.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. ρμγ.

Εἰ χάλλος θεάσιο σωματικόν, ἐννοεῖ, ὅτι τὸ ἄγιος τὸ το λαμπαρῶν, αὐτοῦ κόνις γίνεται, καὶ τὸ σημεῖον πύρ τῆ ἔξῃς εἰς τέφρα καταβῆσκει. πάντες γὰρ ὁ τέλος ἔχει, καὶ τὸ πο τὰ χροῖ, καὶ ἀπὸ λαμπαρῶν εἶναι καὶ ἰπτεράσιν, ἐκκαταφρόνητοι εἶναι σφίλει, μάλλισθ' ὅταν καὶ κάλασιν πίπτει.

Παλλαδία